

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Isabel González Castro

κατά

Mutua Umivale, Prosegur España SL, Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 7 της οδηγίας 92/85/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχόνων και γαλουχουσών εργαζομένων, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται σε περίπτωση όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης, στην οποία η ενδιαφερόμενη εργαζομένη σε βάρδιες εκτελεί μόνο μέρος της εργασίας της σε νυκτερινό ωράριο.
- 2) Το άρθρο 19, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/54/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουλίου 2006, για την εφαρμογή της αρχής των ίσων ευκαιριών και της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε θέματα εργασίας και απασχόλησης (αναδιατύπωση), πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται σε περίπτωση όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης, στο πλαίσιο της οποίας εργαζομένη στην οποία δεν χορηγήθηκε ιατρικό πιστοποιητικό που βεβαιώνει την ύπαρξη κινδύνου για τον θηλασμό τον οποίο ενέχει η θέση εργασίας της και στην οποία κατά συνέπεια δεν χορηγήθηκε το επίδομα λόγω κινδύνου κατά τη γαλουχία αμφισβητεί, ενώπιον εθνικού δικαστηρίου ή οποιασδήποτε άλλης αρμόδιας αρχής του οικείου κράτους μέλους, την αξιολόγηση των κινδύνων της θέσεως εργασίας της, εφόσον η εργαζομένη αυτή επικαλείται πραγματικά περιστατικά από τα οποία πιθανολογείται ότι η αξιολόγηση αυτή δεν συμπεριέλαβε ειδικό έλεγχο που να λαμβάνει υπόψη την ατομική κατάστασή της και από τα οποία μπορεί έτσι να συναχθεί τεκμήριο περί υπάρξεως άμεσης διακρίσεως λόγω φύλου, κατά την έννοια της οδηγίας 2006/54, πράγμα που είναι έργο του αιτούντος δικαστηρίου να επαληθεύσει.

Ο καθού το ένδικο βοήθημα φέρει στην περίπτωση αυτή το βάρος να αποδείξει ότι η εν λόγω αξιολόγηση των κινδύνων όντως περιελάμβανε τέτοιο συγκεκριμένο έλεγχο και ότι επομένως δεν υπήρξε παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

(¹) EE C 121 της 18.4.2017.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δευτερο τμήμα) της 20ής Σεπτεμβρίου 2018 [αίτηση του Fővárosi Ítéltábla (Ουγγαρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt κατά Teréz Ilyés, Emil Kiss

(Υπόθεση C-51/17) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Προστασία των καταναλωτών — Καταχρηστικές ρήτρες — Οδηγία 93/13/ΕΟΚ — Πεδίο εφαρμογής — Άρθρο 1, παράγραφος 2 — Νομοθετικές ή κανονιστικές διατάξεις αναγκαστικού δικαίου — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Έννοια της φράσης «ρήτρα σύμβασης που δεν απετέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης» — Ρήτρα ενταχθείσα στη σύμβαση μετά τη σύναψή της, έπειτα από παρέμβαση του εθνικού νομοθέτη — Άρθρο 4, παράγραφος 2 — Σαφής και κατανοητή διατύπωση ρήτρας — Άρθρο 6, παράγραφος 1 — Αυτεπάγγελτη εξέταση από τον εθνικό δικαστή του καταχρηστικού χαρακτήρα ρήτρας — Σύμβαση δανείου σε ξένο νόμισμα η οποία συνάφθηκε μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή)

(2018/C 408/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική

Αιτούν δικαστήριο

Fővárosi Ítéltábla

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt

κατά

Teréz Ilyés, Emil Kiss

Διατακτικό

- 1) Η φράση «ρήτρα που δεν απετέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης» του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά ιδίως συμβατική ρήτρα που τροποποιήθηκε από εθνική νομοθετική διάταξη αναγκαστικού δικαίου, η οποία θεσπίστηκε μετά τη σύναψη σύμβασης με καταναλωτή, με σκοπό να θεραπεύσει άκυρη ρήτρα περιλαμβανόμενη στην εν λόγω σύμβαση.
- 2) Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13 έχει την έννοια ότι το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής δεν καλύπτει τις ρήτρες που απηχούν αναγκαστικού δικαίου διατάξεις του εθνικού δικαίου, οι οποίες θεσπίστηκαν μετά τη σύναψη σύμβασης δανείου συναφθείσας με καταναλωτή προκειμένου να θεραπευτεί άκυρη ρήτρα της σύμβασης, επιβάλλοντας την συναλλαγματική ισοτιμία που καθορίζεται από την Κεντρική Τράπεζα της Ουγγαρίας. Παρά ταύτα, ρήτρα περί του συναλλαγματικού κινδύνου, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, δεν αποκλείεται από το εν λόγω πεδίο εφαρμογής δυνάμει της ως άνω διάταξης.
- 3) Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13 έχει την έννοια ότι η απαίτηση σύμφωνα με την οποία οι συμβατικές ρήτρες πρέπει να είναι διατυπωμένες κατά τρόπο σαφή και κατανοητό υποχρεώνει τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα να παρέχουν στους δανειολήπτες επαρκή πληροφόρηση ώστε αυτοί να είναι σε θέση να λαμβάνουν συνετές και εμπεριστατωμένες αποφάσεις. Συναφώς, η απαίτηση αυτή συνεπάγεται ότι ρήτρα περί του συναλλαγματικού κινδύνου πρέπει να γίνεται κατανοητή από τον καταναλωτή τόσο από τυπική και γραμματική άποψη όσο και ως προς το συγκεκριμένο περιεχόμενό της, υπό την έννοια ότι ο μέσος καταναλωτής, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως επιμελής και ενημερωμένος, δύναται όχι μόνο να γνωρίζει το ενδεχόμενο υποτίμησης του εθνικού νομίσματος έναντι του ξένου νομίσματος στο οποίο έχει συνολοκληρωθεί το δάνειο, αλλά επίσης να αξιολογεί τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες μιας τέτοιας ρήτρας στις οικονομικές του υποχρεώσεις.
- 4) Το άρθρο 4 της οδηγίας 93/13 έχει την έννοια ότι απαιτεί να αξιολογείται ο σαφής και κατανοητός χαρακτήρας των συμβατικών ρητρών σε συνάρτηση, κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, με όλες τις περιστάσεις που περιέβαλαν τη σύναψή της, καθώς και με όλες τις άλλες ρήτρες της σύμβασης, μολοντί ορισμένες από τις ρήτρες αυτές κηρύχθηκαν ή θεωρήθηκαν καταχρηστικές και, ως εκ τούτου, άκυρες από τον εθνικό νομοθέτη σε μεταγενέστερο χρόνο.
- 5) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 έχουν την έννοια ότι εναπόκειται στον εθνικό δικαστή να εξετάσει αυτεπαγγέλτως, χωρίς να έχει προβληθεί από τον ενάγοντα καταναλωτή, τον ενδεχομένως καταχρηστικό χαρακτήρα συμβατικής ρήτρας, εφόσον έχει στη διάθεσή του τα απαραίτητα προς τούτο νομικά και πραγματικά στοιχεία.

(¹) ΕΕ C 144 της 8.5.2017.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 13ης Σεπτεμβρίου 2018 [αιτήσεις του Consiglio di Stato (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato κατά Wind Tre SpA, πρώην Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, πρώην Vodafone Omnitel NV (C-55/17)*

(Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-54/17 και C-55/17) (¹)

[Προδικαστική παραπομπή — Προστασία των καταναλωτών — Οδηγία 2005/29/ΕΚ — Αθέμιτες εμπορικές πρακτικές — Άρθρο 3, παράγραφος 4 — Πεδίο εφαρμογής — Άρθρα 5, 8 και 9 — Επιθετικές εμπορικές πρακτικές — Παράρτημα I, σημείο 29 — Επιθετικές εμπορικές πρακτικές υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις — Παροχή μη παραγγελθέντων — Οδηγία 2002/21/ΕΚ — Οδηγία 2002/22/ΕΚ — Υπηρεσίες τηλεπικοινωνιών — Πώληση καρτών SIM (Subscriber Identity Module, δομοστοιχείο ταυτότητας συνδρομητή) που περιλαμβάνουν ορισμένες προεγκατεστημένες και εκ των προτέρων ενεργοποιημένες υπηρεσίες — Απουσία προηγούμενης παροχής πληροφοριών στους καταναλωτές]

(2018/C 408/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Stato

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato